

Sr. Agripína – Emília Žilková

Do Kongregácie Dcér sv. Františka Assiského som vstúpila 12. júna 1949. Ako kandidátka som chodila do školy, ktorú zriadila naša Kongregácia v Nových Zámkoch. V roku 1950 som získala ošetrovateľský diplom. Počas letných prázdnin som bola na praxi v nemocnici v Prahe, kde tiež pracovali naše sestry. Po návrate do Bratislavy – Prievozu som 12. augusta 1950 mala obliečku. Veľmi som sa z toho tešila, ale moja radosť netrvala dlho.

Bol čas, kedy sa komunisti snažili zlikvidovať rehole a neobišlo to ani nás. O mesiac po obliečke prišla zmocnenkyňa a všetky sme sa museli v priebehu jedného dňa pobaliť a odísť domov. Rozchádzali sme sa s veľkým plačom. Ved' sme boli odhodlané navždy sa zasvätiť Bohu a nevedeli sme, či máme ešte iskru nádeje na návrat. Po dvoch mesiacoch pobytu doma som sa rozhodla ísť navštíviť sestričky. Ony mi povedali, že už aj kandidátky z filiálok musia prepúšťať. Práve v tom čase bola aj moja rodná sestra Anička u sestričiek v Žiline ako kandidátka. A vtedy mi napadlo, či by som nemohla nastúpiť namiesto nej, keďže ja som už mala po obliečke a mohli by ma evidovať pod tým istým priezviskom. A tak sa aj stalo. Nastúpila som k našim sestrám do nemocnice v Žiline a Anička sa vrátila domov.

Predstavení sa obávali, aby na to niekto neprišiel, a tak ma preložili do nemocnice vo Zvolene. Tam som pracovala na krčnom oddelení 6 rokov a 6 mesiacov. Prišli nás prehovárať, aby sme sa vyzliekli z rehoľného rúcha, ale my sme s tým nesúhlasili.

V auguste roku 1950 nám pred nemocnicou pristavili autobusy, museli sme sa rýchlo zbaliť a ako nejakých zločincov nás v noci odvážali preč, na rôzne miesta. Mňa zmocnenkyňa zadelila do ústavu pre mentálne postihnutých na Bôrik do Žiliny. Keďže tam boli ešte sestričky cyrilometodejky, my sme zatiaľ išli k našim sestrám do Žiliny, ktoré tam pracovali v nemocnici. Keď sme začali pracovať v ústave, tajní príslušníci ŠTB chodili zisťovať, či k nám chodia nejaké dievčatá. Mali sme vedúceho komunistu, ktorý s nami celkom dobre vychádzal a niekedy sa nás aj zastal. No neskôr vážne ochorel a keď sme sa o neho starali, dovolil, aby sme mu zavolali kňaza. Ten ho vyspovedal a prijal naspäť do Cirkvi, lebo predtým sa z nej dal vypísať. Mali sme veľkú radosť, že sa aj na ňom prejavilo Božie milosrdenstvo. Do poslednej chvíle sme sa potom o neho starali. V tomto ústave som ostala pracovať dlhé roky až do revolúcie, kedy sa situácia u nás po štyridsiatich rokoch zmenila a opäť sa vrátila sloboda.